

Versió d'un poema de Paul la Cour

L'esquirol, els ocells evacuaren la capçada
quan s'esbalçà la roca on la rabassa hi ancorava;
ara, les arrels a l'aire em pengen com les cordes
silents d'un arpa, i només a un darrer clivell
de l'espadat una rel m'amarra.

Pel meu tronc s'enfilen encara els escarabats,
una mínima i postrema flama de vida
que he camuflat davall del meu fullam.

A la darrera tempesta els ofrene, amagat
jo mateix per la llüissor d'horitzons llunyans,
humil i quiet, a penes existent.

Oh tu, que també arreles els vius als morts
en aquest joc magníficent,
que es faça la vostra voluntat.

Que l'aire rere meu retrobe el seu camí,
però deixa'm cantar fins a estimbar-me;
regala'm, en el cant de l'Eternitat, un instant
per a ser fidel, per a viure a prop teu

arrelat per última vegada. Absolutament lliure...